

Gérecz Attila öttusázik

*Langaléta lángok atlétája!
Tűzcsóvával expanderezel,
felnégyelt égtájakat nyújtasz
a vérontás utáni virradatig.
Mélyet lélegzel a gyakorlat előtt:
mellkasodon a magasság megfeszül,
és lepattan a madarak cifra röpte,
felbókról vitézkötés,
le a Názáreti öt sebe,
amit sebtiben félregombolsz
szálkás testeden.*

*Igyekezz, Attila,
már ötkarikákat rajzol tócsáidba az eső,
és az én házamat motozza át utánad
pincétől padlásig!
Várnak az olimpiai keretbe,
Árvíz Országos Bajnoka,
egy nemzet vár,
mi babérkoszorú és szögessdrót,
megkeres,
hogy mindkét hivatását betöltesse veled.*

*Salto mortale!
Ugrálsz lobbanásról lobbanásra,
ám mielőtt ideérnél,
kioltod bajtársaid fennakadt tekintetét.
Szégyene láthatónak, láthatatlannak,
hogy mint világcsúcsot, döntöd meg törvényeit!
Margit szétnyúló szájfényén
tolózkodsz, bukfencezel,
mert csók által vész el az, ki nem engeszteli
vállához az asszonyi száját.*

*Meglékeled a vitorlázó lángflottákat,
te, Búvár Kund-ivadék,
majd alámerülsz, felbuksz,
légsöved helyén parazsak zibálnak.*

Zörgő tudódet ha rázom,
kiköpi perselyéből a Napot,
béklyóját kilenc bolygónak.

Cenzorok forgatják előled a világot,
akár egy légyaszaros trezor drótkerekét,
a cellafalra vetített hajnalba is
vércsék sikongatását vágják:
„Nesze! Így új verset, ha tudsz!”
Rácsok csorbítják ki pengefény-szemeid,
ám te csillagokkal csördítesz rájuk,
csörlős láncaiddal is csörtére.

Árnyad végső, nagy zuhanása
irgalmat nem ismer:
szétcsörömpölnek a madarak,
s mindenség-cserepeik fölött
haynauai lángok koccintanak össze.

Ihleted kodifikátora,
írok rád törvényt:
te légy jogom,
ha jogod én nem lehettem!
Paragrafusjelünk legyen kicsavart tested,
ahogy krétával körbeírják
a szorgos, kései helyszínelők.